

Tudománynak álcázott politika

2018 szeptember 05. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

A neoliberális megmondókórus és médiája a saját háza táján is söprögethetne egy kicsit.

A médiában rengeteg eszköz áll rendelkezésre az olvasók megtévesztésére. Csúsztatások, hangulatkeltések, összemosások, álhírek stb. Az egyik legalattomosabb, legnehezebben kisz?rhet? ilyen eszköz a tudománynak álcázott politika.

Persze nemcsak a médiában, hanem a mindennapokban is egyre többet találkozunk azzal a jelenséggel, amikor valamilyen politikai cél, mozgalom, illetve ennek képvisel?i a tudomány, a tudományosság álcája mögé bújnak és onnan bombáznak bennünket.

Klasszikus példa a globális felmelegedés, a megújuló energia stb. témájában uralkodó áltudományos doktrínák jelenléte; világvége-jelentések, dörgedelmes beszédek hangzanak el, hatásvadász módon ijesztgetve mindannyiunkat.

Ezek különböz? lobbiérdekek észrevétlen kiszolgálására, egyes cégek termékeinek használatára késztetnek minket, ami a haszonélvez?knek, a preferált cégeknek és egyéb szerepl?knek profitot, politikai el?nyöket, állami támogatásokat jelent.

Ha valaki megszólal az elfogadott kánon ellen, azonnal megkapja a stigmát, hogy nem tör?dik a környezet védelmével, és az ellehetetlenítés vár rá. A környezet védelmének jogos és üdvözlend? törekvése tehát össze van mosva politikailag súlyosan motivált érdekekkel, és mindezt a (hamis) tudományos érveléssel sikerül elérni. (A média hatékony asszisztálásával.)

Egy másik példa a közelmúltban idehaza is nagy port kavart genderkérdés. Jelent?s politikai mozgalom szervez?dött az elmúlt évek során, amely meg akarja tagadni biológiai determináltságunkat, kútba dobva olyan „ósdi” fogalmakat, mint férfi és n?, helyette pedig úgynevezett társadalmi nemeket kreál. Vagyis mindenki dönthesse el szabadon, hogy férfinak, n?nek vagy valami másnak vallja magát.

A genderista kánon lassan majdnem száz lehet?séget ismer el, a pontos számot sosem lehet tudni, mert szinte havonta b?vül a lista. Ez a politikai mozgalom olyannyira sikeres, hogy elmegyógyintézetek helyett egyetemi tanszékek foglalkoznak vele.

Egy komplett tudományágat kreáltak a semmib?l, a semmire; kicsit hasonlóan, mint ahogy a Star Trek-sorozathoz kapcsolódóan létrehozták az ott szerepl? egyik idegen faj, a klingonok teljes nyelvét.

Csak miközben az utóbbi egy jópofa nyelvészeti játék, addig a genderizmus k?keményen igyekszik indoktrinálni a társadalmat a tudományosság leple alatt. És ha valaki haszontalannak min?síti, ha ki meri mondani, hogy egy mentális problémából kreált politikai mozgalomról, nem pedig valódi tudományról van szó, akkor ugyanúgy számíthat a haladár er?k totális támadására, verbális lincselésére a médiában (is).

Hasonló agymosás zajlik számos további kérdésben is; politikai célok érdekében teszik fel a tudományosság álarcát. Hosszú cikkekben, általában az „oknyomozás” varázsszavával nyakon öntve, részletesen felépítenek egy narratívát, ügyesen dobálózva számokkal, adatokkal, információkkal, majd pedig a nagyon tudományosnak látszó, az átlagolvasót könnyen megtéveszt? okfejtésb?l levonnak egy bizonyos következtetést; amely viszont k?keményen egy politikai törekvést, üzenetet hordoz és valamilyen érdeket szolgál ki. Ez az érdek köt?dhet politikai tömörüléshez, párthoz, de lehetnek mögötte külföldi szerepl?k, akár titkosszolgálatok is.

Földes András meséi a tengeren hánykolódó agysebész és informatikus menekültekr?l, Panyi Szabolcs hosszú eszmefuttatásai az orosz érdekeket kiszolgáló magyar kormányról klasszikus esetei a manipulációnak, a részigazságok hamis tálalásának, az objektív, tudományos vizsgálatnak álcázott hangulatkeltésnek.

A cél: a társadalom széles köreiben elterjeszteni egy kívánt vélekedést, gyakran az érzelmekre játszva és/vagy a komolyság, tárgyilagosság látszatát keltve.

Legújabban Filippov Gábor ajándékozott meg bennünket hasonlóval. A 24.hu-n megjelent cikkében részletesen leírja, hogyan m?ködnek az úgynevezett hibrid rezsimek, ahol a politikai berendezkedés a demokrácia keretei között zajlik, de valójában ezek csak díszletek, és hiányzik a hatalom ellen?rizhet?sége, a tényleges sajtószabadság, a „fékek és ellensúlyok”.

Be kell ismerni, zseniális az okfejtés, nagyon profi a cikk, olvasmányként sem rossz. Komoly történelmi hátteret, áttekintést is nyújt, és hosszan, részletesen, látszólagos tárgyilagossággal ecseteli a modern kori autoriter politikai rendszereket. Ha a leírás és az érvelés nagyszer?ségét?l esetleg nem alélnánk még el, a hosszúságától garantáltan el fogunk. Ebben az állapotunkban aztán jól be lehet vinni a f? üzenetet, mert persze hová máshová futna ki mindez, mint Orbán Viktorhoz és „rezsimjéhez”.

Filippov igen ügyes játékos; online elérhet? életrajzát olvasgatva olyanokat találunk, hogy 2007 és 2015 között parlamenti szakért?ként, politikai tanácsadóként, belpolitikai elemz?ként és híradós szerkeszt?ként dolgozott, vagy hogy 2008 óta számos kampányban dolgozott tanácsadóként. Még véletlenül sincs ott, hogy kiknek szakértett, hogy mely politikai pártok kampányát látta el tanácsaival.

A tapasztalt olvasó, szemlél? persze réges-rég tudja, hogy míg a jobboldalhoz köt?d? szerepl?k beismerik elkötelezettségüket, addig a melldönget?en „függetlenobjektív” elemz?k valójában mindig baloldaliak.

Amivel persze nem lenne baj, ha nyíltan vállalnák, és ennek tükrében figyelnénk oda a mondandójukra, és ez alapján tudnánk akár egyetérteni az elemzéseikkel, akár elutasítani azokat.

Filippov viszont szokásos módon eljátssza a független elemz?t, úgy tesz, mintha alaposan vizsgálna egy politológiai jelenséget. Majd hopp, egyszer csak meglep? módon (ja, nem) kibukkan a lényeg: az általa összehordott jellemz?k milyen remekül passzolnak a mai Magyarországra.

Pedig nincs itt semmi látnivaló, csak a szokásos narratíva, amit a magyar ellenzék és a vele szövetséges nemzetközi liberális elit éjjel-nappal tol: Magyarországon csorbul a demokrácia, Orbán egy puha diktatúrát m?ködtet és a többi.

Ezt viszont már annyiszor elmondták, annyira unalmas-szánalmas, hogy egy sz?k buborékon, visszhangkamrán kívül már senkit sem érdekel. A szükséges áltudományos porhintéssel viszont nemcsak a már elkötelezett híveket lehet még jobban feltüzelni, hanem meg lehet próbálni meggy?zni másokat is. És úgy t?nik, értelmes emberek is áldozatául tudnak esni az ilyen jól megszerkesztett, tudományosságba csomagolt propagandának. Az egész cikk ugyanis gyönyör?en van felf?zve az alapnarratívára.

A médiát korábban szinte száz százalékban uraló baloldal részleges térvesztését a sajtószabadság korlátozásaként írja le. A politikai felhatalmazás és felel?sség nélküli, ám a politikába beleszólni akaró, nagyon is politikai tevékenységet végz? álcivil szervezetek néven nevezését azok vegzálásaként, a politikai tevékenységet végz?kre a politika szabályainak alkalmazását a demokráciával szembeni támadásként jellemzi. És id?nként bedobja a szokásos kulcsszavakat is: Venezuela, Putyin.

Így még jobban er?síti az olvasók tudatalattijában a párhuzamot az Orbán Viktor vezette Magyarország és a demokráciát valóban csak névleg (vagy még úgy sem) alkalmazó rezsimek között. Mindezt higgadt, objektívnek t?n? elemzéssel teszi, maga is helyteleníti a túlzottan emocionális, folyamatosan diktatúrázó-fasisztázó bírálatokat.

Ez dicséretes is lenne, ha eközben hajlandó lenne tudomást venni a valóságról is. Mert a ténylegesen hibrid rendszerekre (Oroszország, Törökország stb.) ugyebár még véletlenül sem hasonlít manapság az a Németország, még véletlenül sem ott kell félteni a demokráciát, ahol teljes konszenzus van a politikai pártok, a rend?rség és a sajtó között, hogy a bevándorló-hátter?ek által elkövetett b?ncselekményeir?l nem szabad írni, beszélni, ám ha egy késelést követ?en néhányan üldöz?be veszik az elkövet? migránsokat, akkor rögtön záporoznak a cikkek az iszlamofób, fasiszta cs?cselékr?l.

Vagy a techóriások világa, ahol a közösségi irányelveknek nevezett gumiszabályokra hivatkozva bárkit el lehet hallgattatni, le lehet tiltani, anyagi forrásaitól pillanatok alatt meg lehet fosztani a fellebbezés lehet?sége nélkül (ahogy a Rákosi-korszak koncepciós pereiben), ha a cenzorok úgy döntenek, hogy az illet? véleménye szembemegy a technológiai cégek által (is) képviselt doktrínákkal.

Valóban számos veszély leselkedik a demokráciára, ami pedig nagy kincs, és fontos lenne, hogy meg?rizzük. A veszély azonban messze nem ott a legnagyobb, ahol folyton farkast kiáltanak, barna es?t vizionálnak, tudományosságnak álcázva hazudnak a neoliberális megmondóemberek és a velük szövetséges média. Hanem épp az ? házuk táján (is) kellene söprögetni egy kicsit.

Jeszenszky Zsolt

A szerz? a Karc FM szerkeszt?-m?sorvezet?je

www.magyaridok.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló